

[Statsministeren.]

til igen at fremsætte væsentlige Bemærkninger, da det kun er ganske faa nye Spørgsmaal, som er fremsat over for mig. Om den udenrigspolitiske Situation, som foreligger eller har foreligget, om Beskæftigelsesforhold og andet, som allerede er udførligt omtalt, er der næppe for mig nogen Anledning til at gentage, hvad jeg een Gang har sagt.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard — og vistnok ogsaa andre — har gjort Bemærkninger om det 21 Mands Udvalg, der har faaet betroet den Opgave at drøfte udenrigspolitiske, skandinaviske og militærpolitiske Emner. Ligeledes har dette Udvalg været Genstand for en Omtale i Pressen. Det er muligt, at Pessimisterne faar Ret, at dette Udvalg faar en ikke ukendt Skæbne, det vil sige, at der ikke bliver noget af det hele. Det kan jo ingen paa Forhaand vide. Men Sandheden er i hvert Fald, at dette Udvalg giver en Lejlighed til at faa klarlagt alvorlige og vigtige Spørgsmaal, og jeg kan ikke forstaa, hvilken Interesse Oppositionen kan have i paa Forhaand at fastslaa, at Udvalget vil blive betydningsløst. Under Hensyn til den Betydning, jeg tillagde et saadant Udvalg, har det forundret mig, at det mødtes med en saadan Kølighed, som Tilfældet var, da de fra forskellig Side fremsatte Krav om Drøftelse af de Spørgsmaal, der just nu blev henvist til dette Udvalg; dog altsaa blev imødekommet ved dette Udvalgs Nedsættelse. Det er navnlig forstaaeligt, at det vakte nogen Opmærksomhed, at man tog Forbehold, og at det konservative Partis Formand ikke tog Sæde i Udvalget; men jeg erkender, at dette sidste selvfølgelig er et indre Partianliggende, i hvilket jeg ikke i den Forstand skal blande mig. Jeg har imidlertid i hvert Fald set et Referat af et Møde, hvori man som Overskrift over nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skrev: „Regeringen maa give Besked om Hensigten med 21 Mands Udvalget.“ Jeg synes ikke, man kan give bedre Besked end den, der er givet de Partier, der har Adgang til at vælge Udvalgsmedlemmer, i den Skrivelse, hvori Invitationen til at deltage i Udvalgsarbejdet blev fremsat. Der blev her givet til Kende, at man ønskede en fri Drøftelse angaaende udenrigspolitiske Spørgsmaal, angaaende Danmarks Stilling i Folkeforbundet, angaaende det skandinaviske Samarbejde og angaaende det militære Beredskab. Klarere Besked kan man formentlig ikke vente paa Forhaand, thi det kan dog vel ikke være Tanken, at man forud skal give Besked om,

hvilke Forslag man enten vil fremsætte eller tiltræde, thi disse maa jo formentlig rette sig just efter de Forhandlinger, der forud finder Sted. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde i sin Tale paa det Møde, som altsaa blev refereret under den nævnte Overskrift — jeg tillader mig med den højt-ærede Formands Tilladelse et kort Citat —:

„Vi har altsaa maattet tage Forbehold, værne vor Ytringsfrihed over for det nedsatte Udvalg. Men vi vilde føle det som en Lykke, hvis Regeringen fjernede dette Forbehold ved at erklære aabent og ligefrem, at dette Udvalg er ment som et Redskab til Forberedelse af en Styrkelse af Landets Forsvarsberedskab, og at det ikke er Mening, at denne Forberedelse skal tage mere Tid end højst nødvendigt.

Vi vilde føle det som en Lysning i Landet, hvis der hørtes saadanne Toner fra Regeringen. Og saa vilde vi spytte i Næverne og være blandt de forreste til at gaa i Gang med Arbejdet i Udvalget.“ Jeg takker for den anerkendende Tilslutning, som paa en Maade ligger i de sidste Ord; men jeg maa jo sige, at Udvalget er netop tænkt som et Organ, i hvilket Partiernes Repræsentanter vil faa Oplysninger, som man maatte være i Besiddelse af, om de vigtige Sager, som Tiden har ført ind paa Livet af os, maaske i højere Grad end Tilflædet kunde være blot for nogle Maaneder eller kortere Tid siden. Der gives i Udvalget Adgang til en fri Drøftelse af de Synspunkter, som kan anføres, ogsaa med Hensyn til det militære Beredskab; men det ligger i Sagens Natur, at Bestemmelse om Standpunkt dertil maa vel tages, efter at Drøftelsen har fundet Sted, og ikke før den finder Sted. Jeg har aldeles ikke noget Ønske om, at denne Drøftelse skal tage mere Tid end højst nødvendigt, som det ærede Medlem siger i sin Tale, men Udvalget maa dog selvfølgelig skønne over, hvilken Tid der med Rette kan betegnes som nødvendig. Jeg har betragtet dette Udvalg med største Alvor, fordi jeg troede, at der virkelig var en Trang til her at gennemdrøfte de omhandlede Sager. Agitation bliver der nok Tid til alligevel, og jeg har ikke tænkt mig, at denne Sag fremdeles først og fremmest skulde være Agitationsstof.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard knyttede nogle Bemærkninger til en Udtalelse om Pressens Ansvar, som jeg har fremsat i forrige Maaned, og spurgte, om man nu skulde forstaa det saadan, at Pressens Ytringsfrihed var i Fare. Der er ingen som